

[Statsministeren]

Det er derfor, vi fører en politik – vi begyndte i fjor, og vi fortsætter i år – hvor vi søger at skabe et holdbart grundlag for øget beskæftigelse, en betalingsbalance, der ikke binder vores handlefrihed, en styrkelse af konkurrenceevnen gennem et rentefald og gennem en fortsat formindskelse af inflationstakten, en indkomtpolitik, en fast valutakurspolitik, som giver virksomhederne mulighed for at vurdere deres dispositionsgrundlag et stykke ind i fremtiden, en effektivisering af erhvervslivet, men sandelig også et arbejde for at modernisere den offentlige sektor. Det tror vi er vejen til at nedbringe arbejdsløsheden, så det duer og det bliver holdbart. Det var faktisk det, mener jeg selv, de % af regeringens åbningsredegørelse handlede om. Så vi glemte ikke arbejdsløsheden eller indsatsen mod den.

Man har også bebrejdet os i dag, at vi ikke berørte de unges problemer. Det mener jeg vi gjorde. Vi er bestemt ikke ligeglade med de unges problemer, tværtimod. Vi tror bare, at man hjælper de unge meget slet, hvis man blot putter dem ind i mere eller mindre kunstige og midlertidige job. Vi tror, vi skal løse de unges problem i sammenhæng med løsningen af det generelle beskæftigelsesproblem. Vi kan give de unge gode udsigter for at komme ind på arbejdsmarkedet på en fornuftig måde, efterhånden som virksomhedernes efterspørgsel efter unge vokser. Så skal vi naturligvis – og det tror jeg vi får fuld støtte til i folketinget – hjælpe de unge til at bruge denne tid på en måde, der er noget perspektiv i. Vi kan hjælpe dem til at få en uddannelse – jeg minder om undervisningsministerens indlæg for et øjeblik siden – ved at skaffe uddannelsespladser, uddannelsesmuligheder, og vi kan hjælpe dem til – og det er også væsentligt – ved at ændre i vores uddannelsesstruktur at få en uddannelse, der vil være brug for i fremtidens samfund.

Så bebrejder man også regeringen i dag, at vi fører – for det vil man gerne kalde det – reaktionær klassepolitik. Det er noget med de rige, og det er noget med de fattige, og byrderne siger man vi vil lægge på de svageste skuldre, men sikke dog noget gammeldags noget at komme med. Sådan kan man overhovedet ikke føre politik i dag. Det er ikke teknisk muligt, men det er heller ikke det, vi ønsker. Man har peget på, at det økonomiske sekretariat forudser en lille real-

lønsnedgang for lønmodtagerne i 1984. Det er også sandt. Undskyld, at vi trøster os lidt med, at reallønsnedgangen ikke bliver så kraftig som i den forrige regerings tid.

Så siger man også, at den samme undersøgelse viser, at der kan påregnes en lille stigning for en række erhvervsdrivende. Ja, det kan der måske nok. Men så er det, ligesom man – også på rigtig gammeldags marxistisk facon, ørk dog – vil have os til at købe den forklaring, at der er lighedstegn mellem de erhvervsdrivende og de rige og de velbærgede. Men det er ikke sandt, for der er i vore dages samfund titusinder af landmænd, der er titusinder af små erhvervsdrivende i industri, handel og håndværk, som ville være lykkelige, hvis de havde den samme indtægt som den gennemsnitlige lønmodtager.

Sagen er jo den, at de erhvervsdrivende i en lang årrække har haft en indtægtsfremgang, som har været svagere end de andre befolkningsgrupper. Der var mange erhvervsdrivende, som ikke kunne få det til at løbe rundt. Hvorfor tror man, at antallet af konkurser og tvangsakkorder er steget fra 300–400 om året, som var det sædvanlige, til over 2.500 i 1982? Hvorfor tror man, at virksomheder er nedlagt, og at virksomheder har måttet indskrænke med det resultat, at der, som jeg sagde før, fra 1975–1982 forsvandt 130.000 arbejdspladser i den private sektor? Mon ikke det har en sammenhæng med, at fortjenesten i alt for mange danske virksomheder – store og små – var for ringe, og at de derfor måtte lukke eller indskrænke?

Så kan man selvfølgelig spørge, om det er mest socialt at sige: der må ikke ske nogen forskydninger, uanset at den nuværende situation koster arbejdspladser i tusindvis. Eller er det mere socialt at sige: vi må acceptere en forbedring af erhvervenes fortjenstmuligheder, så vore arbejdspladser igen får evnen til at investere og efterspørge flere medarbejdere? For firkloverregeringen er arbejdsløshed et af de største sociale onder, man kan komme ud for – ingen tvivl om det – og derfor ved vi nok, hvordan vi vil svare.

Jeg synes oprigtigt talt, at socialdemokratiet indtil nu – men nu vender vi jo da også et blad i bogen ved indgangen til et nyt folketingsår – har foretrukket den negative kritik og ikke den konstruktive kritik. Man har foretrukket blot at angribe regeringens initiati-